

Διήγησις από το Γεροντικό: Ένας δαίμων ερωτά εάν τον δέχεται πίσω ο Θεός!



Κάποιος Γέρων ασκητής μέγας και διορατικός είχε φθάσει εις μέτρα ασκήσεως υπερανω των δαιμονικών πειρασμών, των οποίων την επηρεια ευθαρσώς κατεφρόνει. Είχαν ανοίξει με την χάριν του Θεού της ψυχής του τα μάτια και έβλεπε οφθαλμοφανώς Αγγέλους και δαίμονας, πως ο καθένας από την ιδικήν του παράταξιν αγωνιζόμενος επηρεαζει των ανθρώπων τον βίον. Τόσον μέγας ήταν ο Γέρων αυτός εις το να περιφρονή και να περιπαίξει εμφανώς τα ακάθαρτα πνεύματα, ώστε πολλές φορές τους εμέμφετο και τους έθλιβε, υπενθυμίζων εις αυτούς και την έκπτωσί των από τον ουρανόν και του αιωνίου πυρός την κόλασιν, η οποία ως υποδίκους τους αναμενει.

Οι δαίμονες, ένας με τον άλλον, κοινολογώντας την προκοπήν και τα κατορθώματα του θεοφόρου αυτού Γέροντος, κατέλιξαν εις την γνώμην να μην τον πλησιάση κανείς πλέον από μέρους των εις το εξής μήτε να τολμήση να παλαίση μαζί του μήπως και πληγωθή από αυτόν, διότι με την χάριν του Αγίου Πνεύματος έφθασε εις μέτρα τελειώσεως υπερβαίνοντα την κοινήν ανθρωπίνην φύσιν.

Εδώ περίπου ευρίσκοντο πνευματικώς, εν σχέσει με τον μέγαν Γέροντα τα πράγματα, όταν μίαν ημέραν ένας των δαιμόνων λέγει εις ένα άλλον συνταλαίπωρον όμοιον του, Ζερέφερ του όνομα -εάν έχουν οι ακατονόμαστοι όνομα.

-Ζερεφερ· του λέγει, έχω ένα λογισμόν· Άραγε, εάν κάποιος από ημάς τους δαίμονας ήθελε

μεταμεληθή – αλλάξη γνώμην, τον δέχεται άραγε εις μετάνοιαν ο Θεός;

Τι λέγεις; ναι η όχι; Και ποιός ενδεχομένως θα ημπορούσε να το γνωρίζη αυτό;

Περίεργον απίθανον το ερώτημα.

Του αποκρίνεται ο Ζερέφερ·

-Θέλεις, του λέγει· να υπάγω εις τον μέγαν Γέροντα που μας περιφρονεί και μας περιπαίει να τον πειράξω με το ερώτημα αυτό, να λάβωμε απάντησι;

Του λέγει ο πρώτος·

-Πήγαινε, αλλά πρόσεχε καλά, διότι ο Γέροντας είναι ανεβασμένος πνευματικά, είναι διορατικός και θα γνωρίση τον δόλον· και δεν θα πεισθή να ερωτήση περί του ζητήματος αυτού τον Θεόν. Όμως πήγαινε· και η επιτογγάνεις τον σκοπόν σου, η δοκιμάζεις και φεύγεις.

Επήγε λοιπόν προς τον μέγαν Γέροντα ο Ζερέφερ, σχηματίζοντας τον εαυτόν του ως άνθρωπον παναμαρτωλόν, θρηνούντα και οδυρόμενον την απωλειάν του. Ο δε Θεός, θέλων να δείξη ότι ουδένα μετανοημένον αποστρέφεται, αλλά δέχεται τους πάντας, εάν ειλικρινώς εις Αυτόν επιστρέφουν, δεν εφανέρωσε εις τον Γέροντα τα σχετικά με την περιπτωσιν αυτήν της πανουργίας του δαίμονος, αλλ' ως άνθρωπον ο Γέρων έβλεπε τον πονηρόν και τίποτε περισσότερον.

Θρηνεί λοιπόν γοερώς ο απατεων.

Και τον ερωτά ο Γέρων·

-Τι έχεις, άνθρωπε, και κλαίεις και ολοφυρεσαι τόσον από καρδίας, συντρίβων με τον οδυρμόν σου και την ιδικήν μου καρδίαν;

Αποκρίνεται ο δαίμων·

-Εγώ, Πάτερ άγιε, δεν είμαι άνθρωπος, αλλά διάβολος πονηρός, καθώς συμπεραίνω εκ του απείρου πλήθους των ανομιών μου.

Του λέγει ο Γέρων·

-Και τι θέλεις από εμέ να σου κάμω;

Διότι ενόμισεν ο Πατήρ ότι από πολλής ταπεινώσεως απεκάλει ο οδυρόμενος τον εαυτόν του δαίμονα· ο δε Θεός, προς το παρόν, δεν αποκαλύπτει το γινόμενον.

Λέγει ο δαίμων·

-Τίποτε άλλο δεν παρακαλώ, άνθρωπε του Θεού, παρά να δεηθής από καρδίας προς Κύριον τον Θεόν σου να σου φανερωση, εαν δέχεται τον διάβολον εις μετάνοιαν· διότι, εάν εκείνον εις μετάνοιαν δεχθή, δέχεται και εμένα, ο οποίος εις τίποτε δεν διαφέρω από εκείνον.

-Καλά, του λέγει ο Γέρων, όπως θέλεις θα κάμω· Τώρα πήγαινε στο καλό σου, και αύριον έλα πάλι εδώ να σου αναγγείλω το θέλημα του Θεού.

Έφυγε ο δαίμων. Και την νύκτα εκείνην απλωνει καρδίαν και χείρας εις ικεσίαν ο όσιος Γέρων, παρακαλών τον Πανάγαθον να του φανερώση, εάν άραγε δέχεται τον διάβολον επιστρέφοντα εις μετάνοιαν.

Αμέσως τότε του εμφανίζεται Άγγελος παρά Κυρίου εξαστράπτων και λέγων·

-Τάδε λέγει Κύριος ο Θεός σου!

-Διατί παρεκάλεσες υπέρ δαίμονος την εξουσίαν μου;

Και τι ήλθε αυτός ζητών, εκπειράζων σε με δόλον;

Ο Γέρων έμεινε εκστατικός προς τον Άγγελον.

-Και πως, λέγει, ο Κύριος δεν μου απεκάλυψε το ενεργούμενον, αλλά μου το απέκρυψε να μην το εννοήσω;

Καθησυχάζων αυτόν ο Άγγελος του λέγει·

-Μη παραθής δι' αυτό όπου έγινε. Διότι κάποιαν θαυμαστην οικονομίαν μετέρχεται ο Θεός εις ωφέλειαν των αμαρτωλών, ώστε να μην απελπίζονται. Διότι κανένα εκ των προσερχομένων εις αυτόν εν μετανοία δεν αποστρέφεται ο πανυπεράγαθος Κύριος· καν και ο ίδιος ο Σατανάς και Διάβολος ήθελε δεόντως προσέλθει· ώστε με την δοκιμήν αυτήν να γίνη φανερά η εξ αυτών των ιδίων δαιμόνων προερχομενη σκληρότης και θανάσιμος αυτών απόγνωσις. Όταν λοιπόν έλθη αύριον ο πειραζων προς σε, μην τον αποπάρης εξ αρχής, αλλ' είπέ του τα εξής·

-Δια να γνωρίζης ότι είναι φιλόανθρωπος ο Θεός και δεν αποστρέφεται κανένα εξ εκείνων οι οποίοι επιστρέφουν εις Αυτόν εν μετανοία, καθ' οιονδηποτε τρόπον και αν είχαν προηγουμένως αμαρτησει, μου υπεσχέθη ότι και εσένα θα δεχθή· αλλά εάν τηρήσης εκείνα τα οποία δι' εμού σε προσταζει.

Όταν εδώ φθάσουν τα πράγματα, και σε ερωτήσει·

-Και ποία άραγε είναι αυτά που μου δίνεις εντολήν να τηρησω;

Τότε να του ευτής τα εξής:

-Τάδε λεγει Κυριος·

Εγώ Κύριος ο Θεός σε γνωρίζω ποίος είσαι και από που έχεις έλθει πειράζων. Συ είσαι αρχαίον κακόν. Και συνήθισες να πορεύεσαι κατά την βέβηλόν σου υπερηφανειαν. Και πως θα ημπορέσης να αφιερώσης τον εαυτόν σου εις αληθινήν μετάνοιαν; Όμως, δια να μην έχης πρόφασιν απολογίας τις δικαιολογίες αυτές κατά την ημέραν της κρίσεως, ότι δήθεν ηθέλησα να μετανοήσω και ο Θεός δεν με εδέχθη, πρόσεχε εις αυτά που σου λέγω, πως οφείλεις να ενεργήσης τον τρόπον της σωτηρίας σου.

Αυτή είναι η εντολή του Κυρίου των Δυνάμεων·

-Θα μείνης επί τρία έτη εις ένα τόπον ακίνητος. Στραμμενος κατά ανατολας. Νύκτα και ημέρα θα ικετεύης: «Ο Θεός, ελέησόν με το αρχαίον κακόν». Συ θα το λέγης αυτό εκατό φορές. Με φωνή δυνατή.

Και πάλιν εκατο φορές: «Ο Θεός, ελέησόν με το βδέλυγμα της ερημώσεως».

Και πάλιν άλλες εκατό φορές: «Ο Θεός, ελέησόν με την εσκοτισμένην απάτην»!

Αυτα να κραζης προς τον Κύριον επί τρία έτη διαδοχικώς και αδιαλείπτως, την μίαν εκατονταδα μετά την άλλην. Και εαν τα κάνης αυτά καθώς πρέπει με την ταπεινοφροσύνην

που αρμόζει, θα συναριθμηθής με τους Αγγέλους Θεού του Παντοκράτορος.

Αυτά να του ειπής, λέγει ο Άγγελος, εις τον Γέροντα. Εάν λοιπόν συμφωνήση να τα κάμη, δέξου αυτόν εις μετανοίαν.

Αλλά γνωρίζω, λέγει Κύριος, ότι αρχαίον κακόν νέον καλόν δεν γίνεται.

Και όσα ακολουθήσουν σημείωσέ τα δια τις έσχατες ημερες, να μην έρχονται οι άνθρωποι εις απελπισίαν και απόγνωσιν, εφόσον από καρδίας θελήσουν να μετανοήσουν. Διότι πάρα πολύ θα ωφεληθούν από την διηγησιν αυτήν οι βαρέως αμαρτήσαντες, πληροφορούμενοι για το άπειρον έλεος του Θεού, ώστε να μη απελπίζονται εις την προσπαθειαν της μετανοίας δια την σωτηρίαν των.

Αυτα είπεν ο Άγγελος και ανέβη εις τους ουρανούς.

Την επομένην ενωρίς το πρωϊ εμφανίζεται πάλιν κλαίων ως άνθρωπος από μακροθεν ο δαίμων, και ερχόμενος προς τον Γέροντα.

Ο Γέρον κατ' αρχας δεν εθεάτρισε την απατην του προσερχομένου· μόνον έλεγε από μέσα του εις τον λογισμόν του: -Κακώς ήλθες, αρχαίον κακόν, κλέπτη διάβολε, σκορπιέ με το δηλητηριο, αποστάτα της θείας δόξης, ανταρτη κακότηπε, κακοσήμαντε, παραχαραγμενε, παραμορφωμένε.

Και όταν πλησίασε, του λέγει·

-Να γνωρίσης ότι παρεκαλεσα τον Θεόν, καθώς σου υπεσχέθην, και σε δέχεται εις μετάνοιαν, εάν όμως κάμης έργον αυτά που σου παραγγέλει δι' εμού ο κραταιός των Δυνάμεων Κύριος.

Λέγει ο δαίμων· -Και ποία είναι αυτά που Αυτός μου ώρισε να κάμω;

Και ο Γέρον είπε·

-Προστάζει ο Θεός να σταθής εις ένα τόπον ακίνητος επί τρία έτη βλέπων κατά ανατολας και κραζων ημέρα και νύχτα αδιαλείπτως ανά εκατό φορές: «Ο Θεός ελεησον με το αρχαίον κακόν»· και πάλιν εκατό φορές· «Ο Θεός, ελεησόν με το βδελυγμα της ερημωσεως»· και πάλιν εκατό φορές· «Ο Θεός, ελέησόν με την εσκοτισμενην απατην». Συνεχώς επαναλαμβανομενα αυτά ανά εκατό, το ένα μετά το άλλο, επί τρία έτη. Όταν τα κάμης αυτά καθώς πρέπει, θα δεχθή την μετάνοιάν σου και θα συναριθμηθής καθώς ήσουν εξ αρχής με τους Αγγέλους Αυτού.

Καθώς ήκουσεν αυτά ο Ζερέφερ αστραπιαίως απεβαλε το επίπλαστον του θρηνου προσωπίον του· έκαμε ένα δαιμονιώδη απαίσιον καγχασμόν εις τον αέρα, και είπε εις τον Γέροντα·

-Ω σαπρόγηρε, ελεεινέ και άθλιε, τρισάθλιε γέρον! Εάν εγώ ήθελα να αποκαλέσω τον εαυτόν μου βδέλυγμα και αρχαίον κακόν και εσκοτισμένην απατην και εζοφωμένον και ανωφέλητον, από εύθυς εξ αρχής θα είχα διαλέξει να το κάνω αυτό και θα εσωζόμουν αμέσως, από τότε.

Αλλα, τώρα εγώ, αρχαίον κακόν; Μη γένοιτο! Και πως είμαι αρχαίον κακόν; Τώρα μάλιστα που έχω γίνει τόσον θαυμαστός; και όλοι μου υποτασσονται και με φοβούνται και με τρέμουν;

Τώρα εγώ να αποκαλέσω τον εαυτόν μου βδέλυγμα και απάτην και εζοκρωμένον και ανωφέλητον; Όχι, Γέρον! Όχι! Όχι!

Τώρα ιδίως που δεσπάζω όλων των αμαρτωλών, να γίνω δια της μετανοίας εγώ ένα τίποτε, ένα παίγνιον, ένα ξεπεσμένο άβουλο ον; ένας δούλος ταπεινός, ελεεινός, ευτελής και αχρείος; Όχι, Γέρον! Όχι! Όχι! Ποτέ! ποτέ!

Αυτα είπε το ακαθαρτον πνεύμα και με ένα αλλόκοτον συριγμόν και αλαλαγμόν, έγινε άφαντον από προσώπου του Γέροντος.

Ο δε Γέρον, καθώς είδε και άκουσε αυτά εσύναξε τον εαυτόν του εις προσευχην, ευχαριστών τω Θεώ από εμπειρίας και λέγων·

-Αληθώς είπας, Κύριε, ότι αρχαίον κακόν νέον αγαθόν δεν γίνεται!

Ως επίλογος

Αυτά, αγαπητοί δεν τα κοινολογώ απλώς και ως έτυχε, αλλά για να γνωρίσετε του Δεσπότη το πολύ και ανεκδιήγητον έλεος και την άπειρον Αυτού αγαθότητα. Διότι, εάν και τον διαβολον δέχεται μετανοούντα, πολύ περισσότερον τους ανθρώπους, υπέρ των οποίων το αίμα Του έχυσε, θα δεχθή επιστρέφοντας, εάν τον ικετεύσουν από καρδίας εν μετανοία με εξομολόγησιν και διόρθωσιν βίου, καθώς ορίζει η Αγία μας Ορθόδοξος του Χριστού Καθολική και Αποστολική Εκκλησία.